

HELENA HUNTING

Piszkosul
AKARLAK

A NŐNEK NAGYON VONZÓ A FEKVÉSE

Rian Sutter és a nővére az ingatlanszakmában dolgozik. Megveszik a házakat, majd felújítják, hogy aztán eladják a gazdag hírességeknek. A két nőnek most végre elegendő tőkéje van, hogy megvegyék a saját tengerparti házukat. De amikor Rian önkéntelenül felkelti egy szexi idegen figyelmét, aki minden házat elhappol előle, drámaian megváltozik a helyzet...

A FÉRFI FELÚJÍTÁSRA SZORUL

Pierce Whitfield mindenapjait általában nem a fűrés, konyhabútor-szerelés, glettelés vagy a gyönyörű nők álmainak széttörése jellemzi. Ő csak egy pórul járt ügyvéd, aki egy kis időre távol akart kerülni a várostól, és megegyezett az öccsével, hogy segít felújítani néhány házat Hamptonsban. Már az első találkozástól kezdve tagadhatatlanul vonzódik Rianhez. De amikor ugyanazt az elsőosztályú ingatlant akarják megszerezni, akkor a kezdeti szikrákból egyszerre tűzijáték lesz.

Vajon képesek lesznek a szenvedélytől fűtött vetélytársak lángra lobbantani bimbózó románcukat anélkül, hogy minden porig égne?

HELENA HUNTING

a New York Times és az USA Today bestsellerszerzője. Most Torontó mellett él fantasztikus családjával és két virgoncicájával, akik szerint a legjobb dolog: a billentyűzeten aludni. Helena a modern, romantikus regényektől kezdve egészen a komédiáig mindent ír. Így az olvasói könnyen találnak majd olyan könyvet, amely garantáltan a kedvencük lesz.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.helenahunting.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

„Helena Hunting igazán fantasztikus műveivel nagyon gyorsan vált az egyik legjobb romantikusregény-szerzővé. Ez a könyve semmihez sem fogható love story. Lenyűgöző teljesítmény!”

Publishers Weekly

„A szexi, a kedves és a nagyon vicces tökéletes kombinációja. Ez egy olyan strandkönyv, amitől jókedvre derül az ember – és amiről semmiképp sem akar lemaradni!”

Amazon

„Humoros, dögös és szívmelengető. Egy őszinte szerelmi történet, heves vonzalom és szerethető karakterek. Helena Huntingnak ismét sikerült!”

Goodreads

„Végig át tudtam élni a történetet. Volt, hogy kalapált a szívem, máskor pedig hangosan nevettem, kezdettől fogva beszippantott a mű.”

Barnes&Noble

„A szereplők azonnal megérintik az ember szívét, és a szerelmi történet pedig lélegzetelállító.”

Booktopia

„A szerző ellenállhatatlan férfiakra ír. Imádtam ezt az érzelmes, szexi, vicces és finoman pajzán történetet!”

Harlequin Junkie

HELENA HUNTING

Piszkosul
AKARLAK

— részlet —

1. FEJEZET

DÜHÖS, DÖGÖS PASI

RIAN

Átlapozom a kezemben lévő prospektusokat, és megnézem, hol akciós az óriás dobozos fahéjas gabonapehely, hogy érvényesíthessem a legalacsonyabb árat. Lelkiismeretes árvadász vagyok. Nagy kört rajzolok a leárazás köré, majd a pólómra tűzöm a piros filctollamat. Ha már ügyeskedni akarok a kasszánál, akkor az legyen minél könnyebb a pénztárosnak és a mögöttem állóknak. Nincs annál rosszabb, mint amikor egy felkészületlen árvadász feltartja a sort.

Egy kicsit táncikálok a hangfalakból áradó zenére, közben pedig a bevásárlókocsimba dobok néhány dobozzal a kedvenc, egészségtelen gabonapelyhemből. A tarkóm hirtelen bizseregni kezd, és megrázkódom, amikor hátrapillantok. Egy anyuka rohan el mellettem, a kisgyereke pedig majd kiesik a kocsiból, miközben megpróbál lekapni egy doboz Fruit Roll-Up gumicukrot. Nem tudom hibáztatni érte. Nagyon mű és nagyon finom.

De nem az anyja és a kisgyereke miatt bizsergett a tarkóm. A polcok között, a közlekedő közepén egy öltönyös férfi áll. Hatalmas termetű. Száznyolcvan centinél jócskán magasabb, és drága, grafitzürke szövet borítja. Se kocsi-

ja, se kosara. Engem bámul. Nagyon furcsa. Nem tudom eldönteni, hogy ismerem-e vagy sem, mert ahhoz vissza kellene bámulnom rá.

Hirtelen úgy érzem, hogy meg kell néznom magamat: elfog az aggodalom, hogy talán azért figyelt fel rám, mert borzalmas a hajam vagy pedig izzadságfolt van a hátam közepén. Jelen pillanatban nem túl megnyerő a külsőm. Épp boot camp-edzésről jövök az új konditeremből: az ikernővérem erőltette rám, hogy próbáljam ki.

Marley vett a neten negyven dollárért egy egyet fizet, kettőt vihet kupont, így most hat hülye órára nekem is el kell mennem vele. A múlt hetit sikerült megúsznom, de azt nem hagyta, hogy két egymást követő hetet ellógiak. Az ujjatlan pólóm még mindig nyirkos a fizikai megerőltetéstől, a mellem alatt szörnyű izzadságfolt terpeszkedik, a tangám pedig ide-oda csúszkál. Utóbbit még meg is oldanám, ha egyedül lennék ebben a közlekedőben, de itt áll az öltönyös fickó, így marad, ahol van: kényelmetlenül beékelődve a szeméremajkaim közé.

Az öltönyös gyorsan a polcra néz, és felkapja az előtte lévő üveget, amiben történetesen aszalt szilva van. Megvizsgálja, majd valószínűleg rájön, hogy mi az, mert gyorsan kicseréli valami másra. Elfojtom a mosolyomat, hogy még akkor is megnéznék, amikor ilyen undorítóan érzem magam.

Az öltönyös férfi minden figyelmét az előtte lévő polcnak szenteli, így viszonzom a stírolést. Az öltözékéről és a testtartásáról is lerí a gazdagság: hirtelen kissé elszorul a torkom az irigységtől, amibe némi vágyakozás is vegyül. Valaha, ahogy a nagyon hülyék, én is kiröhögtem volna az árvadászatot, mostanra viszont elengedhetetlenné vált.

Az öltönyös fickónak biztos melege van, hiszen április végén járunk, és a sokkal melegebb az idő a megszokottnál. A szűkített fazonból ítélve az öltönye valamelyik felső kategóriás márka lehet. Fekete, lakkbőr cipőt húzott hozzá. Itt, ilyen időben ez egyáltalán nem praktikus viselés. Nem esett le neki, hogy a Hampton-vidéken van?

Karóráat hord, és a profiljából ítélve nem sokkal múlhatott harminc. Azt kell feltételeznem, hogy csak azért viseli az órát, mert drága volt, és hencegni akar vele. Magamban már elkönyveltem egy kérkedő, gazdag faszkalapnak, aki valószínűleg hetente néhányszor beutazik New Yorkba, ahol a titkárnőjét dugja, és egy minimál be rendezésű penthouse-a van. A fennmaradó időben meg otthonról dolgozik.

Folytatom a vásárlást, és megyek tovább a közlekedőn az öltönyössel ellenkező irányba – így akarom kideríteni, hogy utánam lopakodik-e. A szemem sarkából folyamatosan figyelem, miközben további leírásokra és egészségtelen ételekre vadászok. Az a feladat, hogy ellentételezzem a gyümölcsöket és zöldségeket, amiket a nővérem, Marley épp most szed össze a zöldség-gyümölcs részlegen.

Felkapok egy üveg olcsó mogyoróvaját, mivel kifogytunk belőle, és ugyan az ilyen jó cuccok sajnos épp nem akciósak, de bedobom a kocsiba. A telefonom egyre csak zümmög a táskámban. Annyira elvonja a figyelmemet, hogy meg kell néznem az üzeneteimet.

A nővérem az.

Ugyanabban az üzletben vagyunk. Nem olyan nagy, így nem tudom, mi annyira sürgős, hogy inkább négyezer üzenetet küld ahelyett, hogy megpróbálna megtalálni.

FEJEZD BE A VÁSÁRLÁST!

AZONNAL MENJ KI!

Találkozzunk a parkolóban!

RIAN???????

Jézusom! Mi a fene folyik itt? Lehet, hogy épp kirabolják ezt az élelmiszerboltot. Szentséges száraztészta! Mi van akkor, ha tényleg épp kirabolják ezt a boltot? Arra készülök, hogy itt hagyom a bevásárlókocsimat, és megkeresem Marley-t, utána pedig elmenekülünk a borzalom elől, amit épp az imént találtam ki. Az egész nagyon drámai. Ahogy megfordulok, szembetalálom magam az öltönyös fickóval.

Hirtelen nagy levegőt veszek, és a mellkasomhoz kapok. Az ujjatlan pólóm még mindig nedves, a bőröm pedig kissé érdes a sós izzadságtól – *pfuj!* –, így gyorsan le is ejtem a kezemet.

– Helló! – Nehéz bármit is kiolvasni az arcából. Olyan, mintha... önelégült lenne.

– Á, helló! Ööö... – Intek kissé elvörösödve, mert zavarban vagyok: nem minden nap jön oda hozzám egy ilyen dögös pasi – ráadásul egy élelmiszerboltban. Talán a jövő héten is itt lesz. – Bocsánat, szeretném még bámulni azt a csodás arcát, vagyis... – *A francba, miért jönnek olyan nehezen a számra a szavak?* – Mennem kell.

Megpróbálok ellépni mellette, de ő ugyanígy tesz: beáll, mint egy védekező játékos, aki épp szerelni készül. Ami meglehetősen furcsa módja a bemutatkozásnak.

– Megismer? – kérdezi, felvonva az egyik tökéletes szemöldökét.

Miközben feldolgozom a látványt, lázasan jár az agyam, hogy vajon hol és mikor találkozhattam vele. De nem hiszem, hogy erre sor került volna. Világosbarna ha-

jából tökéletes frizurát formáztak, az öltönyének szabása pedig kiemeli, hogy mivel áldotta meg a természet. Legáltalábbis azt, ami látható és még nem annyira korhatáros.

Szélesebb terpeszbe áll, és összefonja a karját a mellkasán. A nagyon széles mellkasán. A zakója ujjja megfeszül, kidudorodik a feszes bicepsze. Már csak a méretei miatt is elég félelmetesnek tűnik, de nyilvános helyen vagyunk, így viszonylag biztonságban érzem magamat. És annyira csodálatos! Bár ez butaság, hiszen ettől még aggódhatnék: a legtöbb sorozatgyilkos ugyanis rendkívül vonzó férfi. És meg kell találnom a nővéremet is, ha tényleg épp kirabolják az élelmiszerüzletet – bár lehet, hogy ez az öltönyös fickó meg tudna menteni bennünket.

Én is összefonom a karomat, mint ő, de szerintem nem tűnök fenyegetőnek. Csak azt érem el, hogy szerencsétlenül összenyomom a mellemet a nyirkos sportmelltartómban, és a jobb mellembe dőföm a filctollat. – Meg kellene?

Végignézz rajtam, és a szája kissé gúnyos mosolyra húzódik. A tekintete néhány másodperce megakad a filctollon, majd ismét a szemembe néz.

Lehet, hogy találkoztam vele egy bárban, de esküszöm, hogy emlékeznék az arcára, ha így történt volna. A bárjelenet is inkább a nővéremre jellemző, ő szokott ilyen gyorsan ismerkedni. Te jó isten! Lehet, hogy összekever vele. Megesett már korábban is.

A legtöbb ember szinte teljesen egyformának lát bennünket először, de valójában kétpetéjű ikrek vagyunk. Néhány találkozás után általában meg tudnak különböztetni bennünket. Nekem jobb oldalt, az ajkam fölött jellegzetes Marilyn Monroe-s anyajegyem van, a szemem pedig borostyánsárga, míg Marley-é inkább zöld. Az ar-

comhoz képest túl nagy a szám, kissé túl telt az ajkam, az orrom pedig túl kicsi. Legalábbis én így látom. Marley kettőnk közül a közvetlenebb, és majdnem három centivel magasabb is. És körülbelül öt kilóval könnyebb.

Marley nem olyan óvatos a férfiakkal, mint én, így néhányszor kellemetlen helyzetbe kerültem, amikor a futó kalandjai odajöttek hozzám, hogy miért nem hívtam vissza őket. Kár, ha most is erről van szó, ez a fickó ugyanis hihetetlenül vonzó, és jó lenne, ha nem a nővérem egyik levetett pasijával állnék szemben.

Az arca a férfias tökéletesség mesterműve: egyenes orr, magas arccsontok valamint olyan szögletes állkapocs, ami még az üveget is elvágna. És telt ajkak – különösen az alsó. Az ilyenről mindig a csókolózás jut eszembe, persze az igazi, nyelves. Egy igazi jóképű amerikai, némi alfahímes dögösséggel vegyítve. Ez halálos kombináció a már amúgy is nedves bugyimnak.

– Én viszont megismerem *magát*. – Mély, érdes hangja van, mintha óvatosan dörzsölnének egy finom smirglivel.

Kizökkent a bámulásból. Biztos azt hiszi, hogy Marley vagyok. Hát most nagyot csalódtam. – Azt hiszem, összekever valakivel.

– Nem, nem, drágaságom! – Ismét végigmér. Hirtelen úgy érzem, hogy meztelen vagyok. És melegem van. Nagyon meleg van itt. – Egy púderkék Buickkal jár.

– Honnan a fené...

– Tudtam! – kiáltja furcsa, győzelemittas elégedettséggel, és felém bök hosszú ujjával. A körme be van kékülve, néhol fekete. Lehet, hogy rávágta az ajtót vagy ilyesmi. Vagy az alapján, hogy ilyen udvariatlanul bökdös, valaki más is rávághatta. – Bassza meg, tudtam! Nekiment az autómnak!

Emlékeznék arra, ha nekimentem volna egy autónak, különösen, ha egy ilyen dögös pasi vezette. Figyelmeztetésül rá kellett volna írni: meggyulladhat a bugyija, ha túl közel jön – vagy valami ilyesmi. Hátrálépek, mert szinte már az arcomba mászik, és egyáltalán nem úgy tűnik, mint aki flörtölni akar – pedig először még azt hittem. – Fogalmam sincs, hogy miről beszél!

– Ne játssza itt nekem a hülyét! Azt hiszi, hogy meg-
rázza a lófarkát – előrenyúl, és megpöcköli a végét, ami
kissé megijeszt –, rám villantja a mosolyát, meg egy kicsit
a dekoltázsát, és ezzel meg is ússza? Hát nem, drágasá-
gom! Lefogadom, hogy még mindig ott a festékem a lök-
hárítóján! – Fölém hajol, az arca kissé túl közel kerül az
enyémhez. Olyan közel, hogy apró aranypöttyöket látok
a mélyzöld szemében. Szokatlan árnyalatú, sötét, mint
a fenyőtű.

És rágózik. Juicy Fruitot rág. Érzem, amikor az arcom-
ba lehel. Arra számítottam, hogy egy ilyen férfi inkább
valami erős mentás rágót rág, Polar vagy Arctic Ice-ot.

Egyik kezemet a mellkasára teszem, és szándékosan
hátrálépek, még mielőtt kinyithatná a száját, hogy vissza-
térjen a témához. Erős a mellkasa. Hihetetlenül kemény.
Lepillant, és összevonja a szemöldökét. Kihasználom,
hogy elkalandozott a figyelme. – Először is... – bökök az
arcába, ahogy ő is tette. – Ne szólítson drágaságomnak!
Ez lekezelő. Másodszor pedig biztos vagyok abban, hogy
észrevettem volna, ha nekimegyek egy másik autónak.
Harmadszor pedig több száz púderkék Buick van ebben
a hülye városban. Nem egy ritka autó. És szeretném meg-
jegyezni, hogy a dekoltázsomra tett megjegyzése teljesen
szükségtelen és jogtalan volt – emellett pedig rohadtul
szexista is.

Pislog néhányat, valószínűleg meglepődött. De ez az arckifejezése nem tart sokáig. Gúnyos mosolyra húzódik a szája, és az amerikai jóképűségéből csak az egyértelműen rosszindulatú dögössége marad meg. – Ügyes próbálkozás volt, *drágaságom!* De ki van zárva, hogy magát elfelejtettem volna! – Végignéz rajtam – és nem úgy tűnik, mintha nem élvezné a látványt.

Megbököm a kemény mellkasát. – Ne bámuljon már, maga perverz! Nem tudom, mit szívott, de biztosíthatom, hogy téved.

– Ó, bassza meg! – hallom a hátam mögül a nővérem hangját.

Megfordulok, és látom, ahogy száznyolcvan fokos fordulatot ír le, majd egy kis grapevine tánclépéssel elindul vissza felém. Elkerekedik a szeme, a szája pedig valamilyen grimaszra húzódik, miközben megragadja a csuklómat.

– Ez meg mi a fasz? Ketten vannak? – kérdezi az eszelős, dögös fickó, hol az egyikünkre, hol a másikunkra pillantva.

– Mennünk kell! – Marley a kezembe kapaszkodva ráncigálni kezd, és egyre távolabb kerülünk az örült, dögös öltönyöstől.

– Hé! A francba, álljunk meg egy pillanatra!

A dögös öltönyös utánam kap, de Marley elránt előle, és jó erősen felé lök egy bevásárlókocsit. A férfi nem ugrik el előle elég gyorsan, így a kocsi sarka ágyékon találja. Nyöszörögve görnyed össze, és agresszívan löki félre a bevásárlókocsit. Az nekicsapódik a felállított barkackkonzerveknek, és a dobozok fülsiketítő zajjal zuhanak le.

– Ez meg mi a fene, Mar?

– Gyere már, baszki! – Végigrohan a közlekedőn, engem pedig maga után vonszol. Tiltakoznék, de nem hiszem, hogy sok választásom lenne, figyelembe véve, hogy milyen erősen szorítja a kezemet, illetve hogy épp az előbb támadta meg egy bevásárlókocsival a szexi, de örült öltönyös fickót.

Marley gyorsan a kijáráshoz megy, és közben a válla fölött hátrafelé tekintget. – Viselkedj természetesen!

– Elárulnád, hogy mi folyik itt? Ki ez a fickó?

A vállára rázza a haját, és mosolyog, amikor elhaladunk a pénztárak mellett, az automata ajtó pedig kinyílik. Marley a járdára lépve sietve a kocsink felé megy. – Lehet, hogy nekikoccantam a fickó autójának múlt vasárnap, amikor vásároltam.

Megtorpanok, így hirtelen ő is megáll. Megrántja a karomat. – Na de most már gyere! Majd a kocsiban elmagyarázom.

– Nem, nem! Az ki van zárva. Most magyarázod el!

A szeme ide-oda jár. – Nem nagy ügy. Csak megkarcoltam a lökhárítóját. – Marley megpördül, és megpróbál hátulról tolni. – Most pedig húzzunk innen, mielőtt megint megtalál! Valószínűleg egy ideig majd máshol kell vásárolnunk.

Megbotlok, majd odébb pördülök. – Te *nekimentél* a fickó kocsijának?

– Inkább csak karcolás volt. Legalábbis azt hiszem. – A kezét tördeli, miközben az arcára az van írva, hogy: *ó, bassza meg!*

Így viszont az örült, ám dögös öltönyös fickó már nem is tűnik annyira örültnek, sőt inkább jogos volt a reakciója. Leszámítva a dekoltázsomra tett megjegyzését. Az

még így is szükségtelen volt. – Biztos nem tűnt semmi-
ségnek az alapján, hogy bent mennyire kiadadt.

– Valószínűleg csak túlreagálja. Hol a kulcsod? – Még
mindig tördeli a kezét.

A csípőmre csapok, nehogy a nővérem hozzáférhessen
a táskámhoz. Csakhogy végül tényleg csak a csípőmmel
ütközik a kezem. Lenézek, és végigsimítok a hasamon, az
olcsó, műbőr, koppintott táskát keresve. – Ó, basszus!

– Mi az?

– A táskám! A bevásárlókocsiban maradt. Vissza kell
mennem érte!

Marley megragadja az ujjatlan pólóm hátát. – Nem
mehetsz! Mi van, ha még mindig ott van?

– Marley, benne van a személyim. Ezenkívül a bank-
kártyáim, a pénzem, a kocsis és a lakáskulcs. Nem hagy-
hatom ott bent!

Marley hadonászni kezd, és körbe-körbe jár. – Mi van
akkor, ha azt várja, hogy visszamenjünk érte?

– Te itt maradhatsz, ha akarsz, de én visszamegyek.
Nem fogom itt hagyni a táskámat csak azért, mert neki-
mentél valaki autójának a parkolóban. Nem hiszem el,
hogy egyszerűen csak elhajtottál!

– Azt hittem, csak épphogy nekikoccantam, aztán
bepánikoltam. – Az ujjai most már a szájánál vannak. –
Nem akartam, hogy megdráguljon a biztosításunk egy
fickó meg a Teslája miatt.

– Te egy Teslának mentél neki? Ez egyre rosszabb.

– Akinek van pénze arra, hogy Teslát vegyen, annak
arra is futja, hogy megjavíttassa, nem? – mondja Marley.

– Szóval elhajtottál! Jézusom, Marley! Mégis mit kép-
zeltél? – Megrázom a fejem. Szeretném azt mondani,

hogy meglep ez az egész – de sajnos nem. Marley nem mindig hallgat a józan eszére a hétköznapiakban.

– Nem tudom! Nem gondolkodtam. Azt hiszem, ez a gond.

Épp készülök visszamenni az üzletbe, de hirtelen megállok: az öltönyös fickó keresztbe tett lábbal, teljesen nyugodtan áll a kocsim oldalának támaszkodva. Az egyik ujján ott himbálózik a koppintott, rózsaszín Coach táskám. – Elfelejtett valamit?

2. FEJEZET

DUPLA BALHÉ

PIERCE

Rohadtul fáj, ha a töködnek tolnak egy teli bevásárlókoszt. De továbbra is gúnyosan mosolygok, miközben az egyik iker elindul felém. Az, aki a jelek szerint *nem* ment neki az autómnak. A másik – aki viszont *nekiment* – olyan hatméternyire áll, és idegesen tördeli a kezét.

A közeledő iker láthatóan szégyelli magát. Ahogy egyre közelebb ér, látszik, hogy az arca égő rózsaszín, összeszorított telt ajkát pedig mintha lebiggyesztené. A tekintetét le sem veszi az ujjamon lógó táskájáról. Mivel nem néz rám, így végig tudom mérni. Ismét.

Múlt héten megálltam ennél az élelmiszerüzletnél, amikor az öcsémhez tartottam egy manhattani tárgyalás után. A megbeszélés egyáltalán nem volt élvezetes, így elég paprikás volt a hangulatom. Korábban még sosem jártam ebben az üzletben – de nincs messze a tengerparti házától, ráadásul siettem, mert nagyon kellett pisilnem. Úgy gondoltam, ha már ott vagyok, akkor vehetnék néhány steaket a barbecue-hoz, meg jó sok sört. Miközben sorban álltam a pénztárnál, észrevettem egy nőt, aki egy halom zöldséget és egy doboz fahéjas gabonapelyhet tett a szalagra – utóbbit fiatalabb koromban én is imádtam.

Fizetés után elindultam a parkolóba, ahogy megláttam ugyanazt a nőt: épp beült a kocsijába, ami az enyém mellett parkolt. Aztán pedig végig kellett nézmem, ahogy a kocsija orrával meghúzza a lökhárítót, amikor kiállt a parkolóhelyről. A rémülettől döbbenetben álltam, miközben tönkretette a festést a kétszázezer dolláros autón. Arra számítottam, hogy majd kiugrik a kocsijából, és megnézi a kárt vagy legalább ott hagy egy üzenetet – ahogy bármelyik tisztességes ember tette volna. De nem: megállt egy pillanatra, körbenézett, meglátta, hogy ott állok az üzlet ajtajában, és elhajtott.

Most pedig újra itt van, csak éppenséggel kettő van belőle. Akkor nem figyeltem fel rá – csak egy nő volt, aki szereti a fahéjas gabonapelyhet és nekiment a kocsimnak. De amikor megláttam a gabonapelyhek közötti közlekedőben, és jól megnéztem, akkor vettem észre, hogy milyen gyönyörű. Az a fajta szépség, akitől elzsibbad az ember nyelve, és megugrik a szívverése. Furcsa, de annak ellenére, hogy majdnem egyformák, nekem csak az tetszik, amelyik közeledik felém. Jó tudni, hogy nem gerjedek az olyan nőkre, akik nekimennek egy kocsinak, és csak úgy elhajtanak.

Körülbelül egy méterre tőlem megáll, és a testvére felé int: – Mar elmondta, hogy mit csinált. Nagyon sajnálom. És azt is, hogy – az ágyékom felé int, majd elfintorodik – magának ütközött a bevásárlókocsi. De az igazat megvallva azt hittem, hogy maga egy zakkant, aki követett a boltban és tudja, hogy milyen autóval járok. Azért el kell ismernie, hogy ez elég ijesztő, ráadásul teljesen indokolatlanul oda nem illő megjegyzést tett a dekoltázsomra. – A bocsánatkérés gyorsan jogos méltatlankodásba

megy át. Csettint egyet, és összefonja a karját a mellkasán. – A mellemet bámulja.

Felnézek az arcába: – De hát arról beszélt. A dekoltázsára tett megjegyzést illetően igaza van, de ezt egyelőre nem ismerem el, hiszen a testvére nekiment a kocsimnak és elhajtott.

Csípőre teszi a kezét, és összeszűkül a szeme. Szép mézszínű, a szempillája pedig hosszú és vastag. Nincs ki-sminkelve, az edzőruha pedig jól láthatóan hiteles: nem tartozik azok közé a nők közé, akik állandóan spandexből készült ruhákban mászkálnak, mintha épp az edzőteremből jönnének. Ahogy elnéztem a feneké ívét az üzletben, ő aztán biztos, hogy tesz az alakjáért.

– Visszakaphatnám a táskámat? – csattan fel.

– Természetesen. – Amikor egy nehézkes lépést tesz felém, úgy tartom a táskát, hogy ne érhesse el. – Amint megkapom az elérhetőségét és a biztosítása adatait.

Kifújja a levegőt, és néhány pillanatra lecsukódik a szeme. Amikor ismét kinyitja, kedves mosolyt erőltet magára, és kinyújtja a kezét: – Minden a táskámban van.

– Ügyes próbálkozás, drágaságom, de engem nem fog átverni.

Összeszorítja az ajkát, és ráncolódik az orra. – Abba hagyná végre, hogy drágaságomnak nevez?

– Ha annyira zavarja, akkor mondjon egy nevet, amin szólíthatom! – Hihetetlenül szórakoztató ellenkezni vele. Rájövök, hogy seggfej vagyok, de úgy érzem, hogy jogom van annak lenni, hiszen háromezer dollárnyi kárt tettek a Teslámban. A hét nagy részében a kisteherautómmal voltam kénytelen járni, amivel nem egyszerű parkolni.

Felsóhajt. – Rian. Rian, maga pedig?

– Ryan? – Próbálok összeegyeztetni a nevet a velem szemben álló nővel.

– Mint a fiúnév, csak ezt i-vel írják y helyett, ha esetleg fel szeretné írni valahová. – Bosszús mosolyt villant rám.

– És maga?

– Pierce vagyok.

– Hát persze...* – A szemét forgatja. Nem tudom, hogy ez minek szól, és nincs is lehetőségem megkérdezni, mert már folytatja is: – Nos, szeretném azt mondani, hogy örülök, hogy találkoztunk, *Pierce*, de jelen körülmények között ez hazugság lenne, így hát... – megrázza a fejét, és valamit maga elé motyog.

Azt hiszem, még a külsejénél is jobban tetszik az, hogy milyen barátságtalan. – Nem erős oldala a tapintat, ugye?

– Hát, nem igazán. Nem csoda, hogy szingli vagyok, mi? – Felnéz a tiszta, kék égére. – Szóval *Pierce*, írja fel az elérhetőségeimet, hogy elintézhessük az acélbébijén esett karcolást, aztán menjünk mindannyian a dolgunkra!

– Ez egy háromezer dolláros karcolás.

Néhányszor pislog, majd leesik az álla a döbbenettől. Hátrapillant a testvérére. – Atyaúristen! Miért nem tudott egy Civic vagy valami hasonló mellé parkolni? Drága autónak kellett lennie, aminek drága a javítása is.

Előhúzom a telefonomat, megkeresem a kapcsolatot, és hozzáadom a nevét. – A száma? – Belegondolok, hogy mennyire másképp alakulhatott volna ez az egész, ha más körülmények között szólítom meg.

Rian eldarál egy számot, és amint beírom a telefonomba, már hívom is. Fojtott ének hallatszik az ujjamon himbálózó táskából.

* A *pierce* angolul annyit tesz, mint: szúrni, döfni.

Felvonja a szemöldökét. – Elégedett?

– Az leszek, amikor már meglesz minden adat a testvére jogosítványából és a biztosításából.

– Mar, gyere ide! – szól hátra a válla fölött.

A testvére felénk vánszorog: meglehetősen gyanakvónak és dühösnek tűnik. Ebbe van némi irónia, hiszen ő ment neki az autómnak, nem pedig fordítva történt.

– Mi az?

Rian felém int. – Le akarja fotózni a jogosítványodat és a biztosításodat.

– A jogosítványom otthon van. Te vezettél. – Még mindig tördeli a kezét. – Tényleg azt hittem, hogy csak neki koccantam.

– Koccant? Nyugodtan nézze meg, hogy lejött a festék! – Az autóm oldala felé intek.

Rian szeme elkerekedik, amikor meglátja a hosszú karistolást. – Ó, hogy az a magasságos... Idenézz! – Odaráncigálja a testvérét, hogy nézze meg a kárt.

– Lehet, hogy ez már korábban is ott volt. Lehet, hogy tényleg nekimentem a kocsijának, ezt pedig valaki más csinálta, és a mi biztosítónkkal akarja kifizettetni.

– A festékem még mindig ott van autóján. – Az első lökhárítót elcsúfító fekete foltra mutatok.

– Lehet, hogy maga csinálta – mondja Mar.

– Tényleg? Hát, ha vette volna a fáradságot, hogy megálljon, kiszálljon a kocsijából és megnézzze, mit csinált, akkor tudná. Maga elmenekült a helyszínről. Ez bűncselekmény – jelentem ki. – A törvény bünteti.

Erre visszakozni kezd: – Pánikba estem! Az pedig nyilvánvaló, hogy magának nem jelent gondot a javítás. Csak magára kell nézni. – Az öltönyöm felé int. – Mi ez, Armani?

– Ami azt illeti, Tom Ford, és kihívhattam volna a rendőröket, hogy feljelentsem. Van fogalma arról, hogy ez mekkora bírságot jelent?

Rian felemeli a kezét a testvére arca előtt. – Elhallgatnál végre? Vedd ki a biztosítási kártyát a kesztyűtartóból! Ez már szörnyen kínos. – A következő megjegyzését nekem címzi: – Hálás vagyok, hogy nem hívta ki a rendőröket a testvéremre.

– Főleg, hogy baleset volt – szól közbe a testvére.

Rian megragadja a karját, és vagy öt méterre elhúzza. Rövid ideig tartó halk, de indulatos beszélgetés zajlik le közöttük. Amikor visszajönnek, Rian odaadja a kulcsot a testvérenek. – Szállj be a kocsiba, kérlek!

– Mi? Miért?

– Mert nem szeretném tovább rontani a helyzetet. – Rian mindössze négy teljes másodpercig néz farkasszemet a testvérével. Ő elindul a vezetőülés felé, de Rian még megállítja. – Az utasoldalra. – A nővére dül-fül és káromkodásokat sziszeg, miközben a motorháztetőt megkerülve az anyósülésre huppan.

Kicsit megsajnálom Riant, amikor a kesztyűtartóban kotorászik, majd előveszi a biztosítási kártyát és a jogosítványát, mivel a testvére otthon hagyta az övét – különösen azért, mert látszólag nagyon megviseli, hogy mennyibe fog majd kerülni a javítás. Most már megvan a száma, ami jó, de azért megkérték az árát.

Rian felsóhajt, és megdörzsöli a homlokát. – Ha elküldi az ajánlatot és a számlát a javításról, akkor valamit majd kitalálunk. Nem tudom, hogy ki lehet-e kerülni a biztosítót, de majd úgy csináljuk, ahogy magának a legjobb, figyelembe véve a körülményeket.

– Néhány napon belül mindent elküldök. – Visszaadom neki a táskáját.

– Nagyszerű. – Olyan mosolyt villant rám, ami egyáltalán nem illik az egyszavas helyesléséhez. – Megvárom, hogy kiálljon, nehogy további kárt tegyünk a becses és méregdrága autójában.

– Nagyon hálás vagyok, hogy ilyen előrelátó. – Rákacsintok, mire összeszorítja az ajkát, és elvörösödik.

– *Jól van* – motyogja.

Intek, hogy előbb ő szálljon be az autójába. Még tartom is neki az ajtót, mint egy úriember, hiszen néha az is tudok lenni. Feszülten, kissé dühösen mosolyog rám, amikor becsukom az ajtaját, majd beszálok az autómba.

Az ő ablaka nem annyira sötétített, mint az enyém. Így hát minden igyekezete ellenére, látom, hogy összeszorított szájjal vitatkoznak. A testvére ráadásul összevissza hadonászik, ami igen szórakoztató. Kiállás közben csak félig-meddig figyelek oda arra, hogy mi van mögöttem, és majdnem nekem jön egy kis öreg hölgy, aki szintén egy púderkék Buickot vezet.

Rian szeme elkerekedik, és a szája elé kapja a kezét, amikor a fékbe taposok – nem sokon múlik, hogy a néni nem viszi el a kocsim hátulját.

Mikor már elment, és biztos vagyok benne, hogy senki sem jön, kitolatok, és hetykén odaintek Riannek, amikor elhaladok az autója mellett.

A testvérének igaza van. Nincs szükségem a pénzre. Ami azt illeti, ha akarnék, akár egy vadonatúj Teslát is vehetnék ehelyett. De én nem igazán így intézem a dolgokat. Bár rengeteg pénzhez férek hozzá, de ez nem azt jelenti, hogy szükségtelen játékszerekre akarom elszórni. Mármost azokon felül, amik már vannak. Három ajánla-

tot is kértem a javításra, hogy megbizonyosodjak, a kereskedőm nem akar átvágni.

Itt az elvekről van szó. Szemét dolog nekimenni valaki autójának a parkolóban, és elhajtani. És ugyan rossz érzés, hogy úgy tűnik, Rian viszi majd el a balhét, de valakinek vállalnia kell a felelősséget.

Ráadásul így majd újra beszélhetek vele. És a barátságtalan viselkedése ellenére – vagy talán épp amiatt – remélem, hogy vele kell majd egyezkednem.

3. FEJEZET

ALKUDOZÁS

RIAN

– Komolyan mondom, nem hiszem el, hogy ez tettet! – Szorosan fogom a kormánykereket, hogy el ne kezdjek hadonászni: a kezem szívesen mozgásba lendülne, amikor ilyen izgatott vagyok.

– Az a fickó egy seggfej volt. – Marley összefont karral süppedt bele az ülésbe, mint egy sértődött tinédzser. Néhanapján ez nem is áll olyan távol a valóságtól. Nehéz elhinni, hogy előttem jött a világra, ha belegondolok, hogy a jelenlegi helyzetben is milyen éretlenül viselkedik. Három perccel több ideje él, de ettől még nem fogja fel jobban a tettei következményeit.

– Nekimentél az autójának! Teljes joggal volt seggfej. – De nem fogom hagyni, hogy feledésbe merüljön a dekoltázsomra tett megjegyzése, és ki fogom találni, hogy húzhatok hasznot belőle, amikor majd ki kell fizetni a festést.

– Túl közel parkolt hozzám. Egyedül ő tehet arról, hogy nekimentem annak a hülye, felvágós kocsijának.

– Nos, azt hiszem, meg kellett volna várnod, és közölni velem, hogy nem megfelelően parkolt, nem pedig tönkretenni a fényezését. Most ugyanis nem nagyon en-

gedhetjük meg magunknak, hogy háromezer dollárt költsünk javításra!

– Meglesz a pénz, ha néhány héten belül eladjuk azt a két házat a tengerparton, és a hamarosan felszabadul a bizalmi vagyongazdálkodónál letétbe helyezett pénz is, így igazából nem olyan nagy gond.

– De a jutalék és a letétbe helyezett pénz nem azért van, hogy egy fickó kocsijának a fényezését fizessük ki belőle!

– Hát, úgy tűnik, hogy bejön neki a cickód. Én azt mondom, hogy próbálj a csöcsöddel valami engedményt kiharcolni a Tesla javítására, hogy ne kelljen elköltenünk a jutalékunkat. – Marley előveszi a telefonját, és elkezd nyomkodni.

– Nem fogok a csöcsömmel engedményt kicsikarni. – Szeretném azt mondani, hogy furcsa, hogy a nővéremmel gyakran ugyanúgy jár az eszünk, de nem az. Mivel ikrek vagyunk, gyakran már előre tudjuk, hogy mit gondol vagy tervez a másik. Minél többet gondolkodom a javaslatán, annál inkább eltöprengek annak észszerűségén – bármennyire undorítósnak is tűnik.

Kihívóan felvonja a szemöldökét. Ilyenkor gonoszul összeráncolja a homlokát, és sokatmondóan néz. – Mi a fenéért ne? Az a seggfej dögös volt, te meg mindkettőt imádod a pasikban. Meg gazdag. Egy gazdag, dögös seggfej. És bejössz neki.

– Nem szerettem a seggfejeidet, és nem jövök be neki. – Az az igazság, hogy a randira hívott szexi pasikkal nagyon rosszak a tapasztalataim: mindig kiderül róluk, hogy ritka nagy faszfejek. Beletaposok a fékbe, amikor sárgára vált a lámpa, és még azelőtt megálllok, hogy piros

lenne. Ez dühíti a mögöttem lévőket, de a nővéremmel el-
lentétben én aztán tényleg óvatos vezető vagyok.

– Láttam, hogy megnézett. Hasznos kell húznod a hor-
monális impulzusaiból. Úgy használd ki, hogy ne kelljen
fizetnünk a megkarcolt fényezésért.

– Azt akarod mondani, hogy feküdjek le veled, hogy ne
kelljen kifizetnünk a javítást? – Nem tudom, miért tűnök
olyan felháborodottnak. Cseppet sem kellene meglepőd-
nöm azon, hogy Marley erre célozzon. Ő tuti megfontolná.

– Semmit olyasmit nem mondtam, hogy le kellene fe-
küdned velem, de érdekes, hogy neked ez jutott az eszedbe.

– Mert erre utaltál!

– Ami azt illeti, nem. Én csak azt mondom, hogy dö-
gös, és látszott rajta, hogy szerinte te is az vagy. Ezt pedig
kihasználhatnád, hogy kisebb legyen a számlánk a meg-
húzott kocsi miatt.

– Hát, ha engem dögösnek tart, akkor téged is. Talán
neked kellene lefeküdnöd velem. – Behajtok az ikerházunk
kocsibeállójára, és hirtelen megállok.

– Nem igaz. Nem az én mellemet akarná markolászni,
hanem a tiédet.

– A mellünk is egyforma, mint majdnem mindenünk.

– Ez sem igaz. Az enyém B kosár, a tiéd C. Te gömböly-
dedebb vagy, a seggedet pedig twerkelésre teremtették.

A nővéremre bámulok. – Befejezted?

– Hát, mivel ilyen mérgesnek tűnsz, a válaszom igen.
Rian, ez nem sértés volt, hanem bók. Én egy bot vagyok
mellekkel. Neked viszont van alakod.

– Hagyd abba!

Az egész helyzet nagyon dühít. Az is aggaszt, hogy
több ezer dollárt kell kiadnunk egy be nem tervezett au-
tójavításra. El kell érnünk a pénzügyi céljainkat, ha vég-

re akarjuk hajtani a tervünket, ez pedig akadályozni fog bennünket. És nem szeretem az akadályokat. Különösen a pénzügyieket nem. Az utóbbi évtizedben rendesen kijutott nekünk belőlük, és most már végre kezd visszazökenni az életünk a rendes kerékvágásba. Nem akarom, hogy ezt bármi megzavarja, főleg nem egy ellenséges, öltönyös fickó.

Az utóbbi években tisztességesen kerestünk az ingatlanpiacon, de a nagy pénz a felújított ingatlanok elpaszolásában rejlik – ehhez viszont jelentős tőke kell, és az, hogy a lehető leghamarabb helyrepofozzuk a házakat. Minél gyorsabban sikerül továbbadni az ingatlanon, annál jobb, és egy jó ház zsíros profitot jelent. Olyat, amitől szinte dalra fakad az ember lányának bankszámlája. Feltevére, hogy Marley nem megy neki több Teslának.

Kiszállok a kocsiból, és a kelletnél kissé nagyobb erővel csapom be az ajtót, majd a jármű mögé sétálva felnyitom a csomagtartót. A nagy semmi néz velem farkaszemet, és ekkor rájövök, hogy az összes kaja ott maradt a bevásárlókocsiban az üzletben, ahol hagytam, és feleslegesen vesztegettem el egy órát az árvadászattal.

Lecsapom a csomagtartót, majd az autó elejéhez megyek, ahol fekete festékfoltok csúfítják a lökhárítót. A kocsim valaha egy idős hölgyé volt, aki csak akkor látta, hogy közel van valamihez, amikor már nekiment, így nem csoda, hogy eddig nem vettem észre a festékfoltokat, hiszen minden élen van egy horpadás. Egyikről sem én tehetek.

– Ri, szerintem nézd a dolgok jó oldalát! – mondja Marley, miközben követ a kocsibejárón az oldalsó bejáráshoz. – Legalább nem a jó kocsival voltam. – Megütögeti az Acura motorháztetőjét, amikor elhaladunk mellette.

Pénzügyi szempontból okosabb lenne egy autót fenntartani, de az az igazság, hogy kettőre van szükségünk. És az egyiknek szépnek kell lennie. Ha egy ház bemutatására egy ütött-kopott autóval érkezik az ember, az nem éppen a sikerről árulkodik, ám egy szép kocsi szinte kiabálja: *Sikeres vagyok, vegyél tőlem, rajtam keresztül adj el!* Kamuzz, amíg meg nem csinálod a szerencsédet – erről szól ez a világ.

Így hát Marley megy az Acurával a nyitott házakhoz, én pedig a régi Buickkal járok.

Beütöm a kódot, és felvonszolólok szegény, sajtó lábamat az első emeleti lakásba, Marley-val szorosán a nyomomban. Egyáltalán nem ilyen helyen nőttünk fel. De amikor tizennyolc éves korában árvaságra jut az ember, és az adóssághegy mellé egy seregnyi ellenséget is örököl, akkor megtanulja megbecsülni azt, amije van – még ha nem is sok.

Ez a kis ikerház a nagymamánk ajándéka volt – nyugodjék békében az a csodálatos, intelligens lelke, mert enélkül Marley-val már egy évtizede hajléktalanok lennénk. Csak ennyi maradt ránk Deana Suttertől. A szélhámos apánknak köszönhetően minden egyebünket visszavette a bank vagy pedig elárverezték.

Marley kitűnő ügynök, én pedig nagyon jól értek a vállalkozásunk pénzügyi részéhez. De a fényezés számlája váratlan költség, ami miatt pénzügyileg távolabb kerülünk attól a céltól, amit a házak továbbadásával szeretnénk elérni. És a Hampton-vidéken lévők nagyon kíváncsiak, különösen azok, amelyek a Mission Villát veszik körül.

Ez a gyönyörű, ám düledező ingatlan a partszakasz megfizethetőbb részén van, már amennyire ott bármi is

annak tekinthető. Ami csak a tengerparton van, arról azt állítják, hogy előkelő és exkluzív, de ezt az ingatlant az egyedisége és az elhelyezkedése teszi kívánatosná, annak ellenére, hogy jócskán lenne vele munka.

Az utóbbi években azt figyeltük meg, hogy azok a Villa körüli ingatlanok a legjobb befektetések, amelyek idős párok vagy özvegyek tulajdonában vannak. Ők belefáradtak a fenntartásba, a hétvégenként nyüzsgő tengerpartba és az idővel bekövetkező, elkerülhetetlen változásokba. A déli melegre vágyanak, ahol a hőmérséklet sosem süllyed fagypontra alá. Ők azok, akik a nyolcvanas-kilencvenes évek elején újították fel utoljára a házukat, így már minden elavult. És bár a Hampton-vidéken ez meglepő, de némely ingatlan ára nem olyan csillagászati, mint gondolná az ember.

Amint megszerez a tőkének, meg akarjuk venni az egyik ilyen házat, hogy némi ráncfelvarrással huszonegyedik századivá alakítsuk, és túladjunk rajta. A megtakarításunkkal és a letétbe helyezett összeggel együtt most már elég pénzünk van ahhoz, hogy készpénzes ajánlatokat tegyünk, így nem kell aggódnunk a jelzálog és a hitel miatt. Az a tervünk, hogy továbbra is ingatlanokat adunk majd el, de elmegyünk abba az irányba, hogy több házon adunk túl haszonnal, így megengedhetjük magunknak, hogy megvegyük a Mission Villát – azt a gyönyörű, elhanyagolt házat az öbölben, ami valaha a nagymamánké volt.

Bár én nem akarok túladni rajta. Ideális esetben, ha megvan hozzá a szükséges pénzügyi háttérünk, renoválhatnák, és félpanziós szállóvá alakíthatnánk. Csak az a kihívás, hogy meg kell győzni Marley-t arról, hogy ez jó ötlet. Ő nem kötődik hozzá úgy, mint én.

Emellett lutri az egész, mivel nem tudjuk, hogy meghirdetik-e eladásra, és ha igen, akkor mikor. De évek óta üresen áll, a piac pedig most fel van bolydulva, így szerintem már csak idő kérdése. Ez egy nagy álom, emellett pedig még nagyobb számokkal való játék. Szeretem a számokat. Nagyon! Boldoggá tesznek. Megnyugtатnak. De nem akkor, amikor bankjegyek formájában szívják le a számlánkról a gazdag, dögös, teslás seggfejek.

Egy gyors zuhanyt követően leggingset és pólót húzok, majd az ágyamra ülök a laptopommal. Értesítéseket kaptam a társkereső oldalon, ahová a nővérem regisztrált be a tudtom nélkül – viccből.

Ki kellett tölteni egy kérdőívet, Marley pedig volt olyan szíves, hogy megtegye ezt a nevemben. Én fogtam magam, és minden információt módosítottam, mert kíváncsi voltam, hogy kivel párosítanak össze, és milyen algoritmust alkalmaznak, amikor megállapítják, hogy mennyire illik valaki a másikhöz. Jobban érdekelnek azok, akik nem illenek hozzám – csak látni akarom, kik nem passzolnak. Nem meglepő módon azok, akik tényleg dögös pasik.

Az eddigi tapasztalataim nem túl biztatóak velük, így próbálom kerülni őket. Rendszerint megbízhatatlanok és meglehetősen önzőek – az ágyban és azon kívül is.

Akikkel magasabb pontszámot érünk el a kompatibilitási skálán, azok általában kevésbé vonzóak, de annak is kisebb az esélye, hogy átvágnak. A múltkor randiztam egy Terry nevű fickóval. Kávéztunk. Vagyis én kávét ittam, ő pedig koffeinmentes gyógyteát.

Tegnap megint randira hívott. Ezúttal vacsorázni. Nem vagyok száz százalékosan biztos abban, hogy bármi is lehetne közöttünk, de mivel állítólag tízből kilenc pon-

tot értünk el a kompatibilitási skálán, így igent mondtam – bár inkább csak szociális kísérletképpen. Talán csak az első randi izgalma miatt volt olyan esetlen, és a második már jobb lesz.

Ennek ellenére nem vagyok biztos abban, hogy szeretnék-e egy férfit az életembe. Csak megbonyolítják a dolgokat. Randiztam már idősebb pasikkal is, a legutóbbi komolyabb kapcsolatom pedig évekkal ezelőtt befuccsolt – ez pont azután történt, hogy az életem nagyon szarul alakult. Nincs túl sok időm és energiám egy másik emberre, aki nem a nővérem. Annál pedig nincs rosszabb, ha dobnak. Az lenne a legjobb, ha én is úgy hozzászoknék a laza kapcsolatokhoz, mint Marley.

Éjfélkor már épp készülök lefeküdni, amikor a telefonom rezegni kezd: üzenetem érkezett. Átkozódva nézem meg, mert néha ilyenkor szoktam üzenetet kapni a randiappon keresztül. Gondolom, az összes magányos lúzer ágyban van, és azt kívánják, hogy bárcsak ne lennének egyedül. Én nem. Örülök, hogy teljes egészében enyém a franciaágy. Általában. És van egy elég tisztességes vibrátorom, hogy kielégítsem a testi szükségleteimet, ha már végképp nem bírok a magányommal, de nincs kedvem randizni.

Csakhogy most nem a randiapp az. Egy ismeretlen számról jött üzenet. Bebújok a takaró alá, és megnyitom.

Helló! Pierce vagyok, az a fickó, akit tőkön lökött a bevásárlókocsival, és akinek a maga testvére meghúzta a kocsiját. Átdobná az e-mail-címét, hogy továbbíthassam az ajánlatokat?

Nem tudom eldönteni, hogy ilyen kései órán akarok-e válaszolni vagy nem. Úgy döntök, hogy várok reggelig. Mégiscsak éjfél van. A legtöbb ember, akinek reggel dolgoznia kell, már alszik. Lehet, hogy ő azon öltönyösök közé tartozik, akik maguknak osztják be a munkaidejüket.

Másnap reggel egy nagyon korhatáros álom foszlányaira ébredek, mely egy élelmiszerüzletben játszódott. Új üzenetek várnak Pierce-től is, aki történetesen az álmom főszereplője volt. A képzeletemben a természet igen bőkezű volt bizonyos testrészeivel.

Azt hiszem, ez nemet jelent.

Ezt az üzenetet három kép követi: mind a három egyegy karosszérialakatos ajánlata. Árban nagyon hasonlóak. Visszaírok, és magamat hibáztatatom az elővigyázatlanságomért, hogy még csak félig vagyok ébren:

A testvérem lökte tőkön a bevásárlókocsival, nem én. Ezek az ajánlatok tartalmazzák már a szexista megjegyzés miatti árengedményt is?

Megjelennek a hullámszó pontok, jelezve, hogy épp üzenetet ír. De két perccel később a pontok eltűnnek, és a frászt hozza rám a telefonom, amikor hirtelen megszörren. Felhúszom a takarót, hogy eltakarjam a bután égnek meredő mellbimbóimat – nem mintha megláthatná őket.

– Halló! – Még mindig rekedtes a hangom.

– Helló! Rian, maga az? – Miért hangzik a szájából olyan bűnösen a nevem?

Befogom a készüléket, és megköszörülöm a torkomat, mielőtt felelnék. – Igen, én vagyok.

- Pierce vagyok. Felébresztettem?
- Igen. Álomban SMS-eket szoktam írni.
- Mi mást csinál még álmában?
- Nincs egy kicsit korán ahhoz, hogy két, gyakorlatilag idegen ember kétértelmű beszélgetést folytasson?
- Nem adok neki időt, hogy megválaszolja a kérdést. – Szóval gondolkodtam egy kicsit.
- És miféle gondolatai voltak, Rian?
- *Mocskosak, rólad és rólam a bolt folyosóján.* De ezt inkább megtartom magamnak. – Azt hiszem, az lenne korrekt, ha adna némi engedményt a javítás költségeiből a dekol-tázsomra tett szexista megjegyzése miatt.
- Valóban? Úgy hangzik, mintha ez mulattatná.
- Hmm. Ezen kívül Marley azt mondta, hogy maga túl közel parkolt, így elsősorban a maga hibája, hogy meghúzta a kocsiját.
- Aha. Ez elég érdekes logika.
- Ha több helyet hagyott volna, akkor talán semmi baja nem lenne a kocsijának. Az igazat megvallva nem hiszem, hogy engedményt adna a számlából, de úgy gondolom, egy próbát megér.
- Valóban emlékeztetnem kell arra, hogy a testvére megszökött egy baleset helyszínéről, én pedig voltam olyan kedves, és eltekintettem attól, hogy kihívjam a rendőröket?
- De tudja bizonyítani, hogy egyáltalán ő volt az? Mi van, ha átver bennünket? Maga pedig szinte utánunk lopkodott az élelmiszerboltban: nem hiszem, hogy az sokkal jobb. – Egyáltalán miért foglalkozok ezzel a fickóval? Úgy értem, azon kívül, hogy vonalban tartsam és hallgathassam azt a szexi hangját. Olyan szexi, hogy a combjaim között is megbizserget.

– Nos, figyelembe véve, hogy egyedi szín, és még mindig van belőle bőven a lökhárítójukon, így nem hiszem, hogy olyan nehéz lenne bizonyítani. Hacsak a tegnapi bemutatkozásunk óta nem vitték el lemosatni a luxusszedánjukat.

Gúnyolódó seggfej! – Talán elvittem. Talán ez az állítólagos bizonyíték nem is létezik.

– Kétlem. De hajlandó vagyok tárgyalni a feltételekről.

– Egészen pontosan miről?

– A javítás számlájának kifizetéséről. Mondjuk megbeszélhetnénk egy ital mellett?

– Tessék? – Nem hiszek a fülemnek. – Megismételné, kérem?

– Egy ital mellett megtárgyalhatnánk a költségeket. Csak néhány órát rabolnék el az idejéből, és biztos vagyok abban, hogy korrekt módon meg tudunk állapodni.

– Maga most randira hív engem?

– Annak is nevezhetjük, ha akarja.

Hirtelen leesik, hogy mivel is próbálkozik. – Álljunk meg egy pillanatra! Meg akar zsarolni, hogy feküdjek le magával az autójavításért cserébe? Mert ha ez a terv, akkor sajnálattal közlöm, hogy a puncimat nem lehet beárzni. Nem eladó.

Félig-meddig le vagyok nyugőzve, hogy azt hiszi, megér egy háromrugós autójavítást, ha ágyba bújik velem. De közben undorodom is magamtól, amiért egy kicsit le vagyok nyugőzve.

Három rugó már elég szép pénz, de akkor is. Az én garázsomban még csak néhány autó parkolt. Nem fogok beengedi egy újat csak azért, hogy ne kelljen kifizetni a javítást – még akkor sem, ha szép az autó, a tulaj pedig egy nagyon dögös fickó.

– Hohó! Lassan a testtel, drágaságom! Én nem azon vagyok, hogy megszaroljam. Maga kérdezte, hogy jár-e valami engedmény a szexista megjegyzés miatt. Én csak azt javasoltam, hogy egy ital mellett beszéljük meg a továbbiakat. Lehet alkoholmentes is, ha amiatt aggódik, hogy esetleg elbódul a társaságomban. És csak a pontosság kedvéért: nem mondtam, és még csak nem is utaltam arra, hogy szexuális jellegű szívességről lenne szó, de meglehetősen felcsigázta a kíváncsiságomat, hogy ön automatikusan azt feltételezte, hogy ez része lenne a megálapodásnak.

– *Pfff* – sziszegem a telefonba. – Jaj, ne már! Nagyon is utalt. Hiszen ki az, aki egy háromezer dolláros autójavítást elengedne egy randevúért, hacsak nincs tele pénzzel, és nem akkora nagy seggfej, hogy zsarolás nélkül senkit sem tud lefektetni? Nem lesz semmi szexuális jellegű, és randevú sem. Még csak nem is ismerem magát. Lehet, hogy egy örült szociopata, aki titokban követ engem és a testvéremet, várva, hogy lecsaphasson. – Valószínűleg nem volt olyan jó ötlet az a krimimaraton a múlt héten.

– Biztosíthatom, hogy egyáltalán nem vagyok szociopata. Ha meggondolja magát, akkor tudja, hogy érhet el.

És ezzel leteszi.

Hitetlenkedve bámulom a telefont. Mi a fene? Ez biztos valami furcsa játék. Lehet, hogy meg akar vezetni ezzel a randi dologgal? Talán azt hiszi magáról, hogy vicces. Fogalmam sincs. Még a vezetéknevét sem tudom ennek a fickónak. Csak annyit, hogy Pierce: egy dögös, öltönyös seggfej. Remélem, soha többé nem hallok felőle, bár rájövök, hogy ennek kicsi az esélye, ugyanis Marleyval tartozunk neki.

Azért kissé mégis kétségbeesek, amikor Pierce másnap újra üzenetet küld.

Pierce: Meggondolta magát az italt illetően?

Rian: Nem.

Pierce: Biztos benne?

Rian: Igen.

Pierce: Oké. Csak kérdeztem.

Persze, hogy meggondoltam, legalább százszor az utóbbi két napban. De most nem mondhatok igent. Azután már nem, hogy automatikusan azt feltételeztem, hogy szexet akar a javításért cserébe. Nem mintha olyasvalaki, mint ő, bármit is így kellene, hogy elérjen – különösen a szexet nem. Biztos vagyok abban, hogy a nők rendszeresen bedőlnek a *drágaságom*nak és a szép mosolyának. Pontosan ezért nem mondok igent. Ez elvi kérdés. Ezenkívül ott van az a találka Terryvel a jövő héten, és nem szeretek egyszerre több pasival randizgatni, mert csak összezavarodok.

Pierce az elkövetkező két napban is hasonlókat írt:

Pierce: Gyökérsörös vaníliafagyalt?

Rian: Nincs erről egy pikáns dal?

Pierce: Magával miért kötünk ki mindig a szexnél?

Erre nem válaszolok. Aznap este később újabb üzenetet kapok:

Pierce: Szereti a teát?

Rian: Lesz majd valami vicce a filterezésről?

Pierce: Például, hogy belógatjuk-e vagy sem?

Erről az üzenetről nem veszek tudomást. Már több nap is eltelt azóta, hogy elküldte az ajánlatokat, én pedig szeretném, ha ez az egész már nem nyomasztana, és nem kellene foglalkoznom vele.

Rian: Szeretném átutalni a pénzt a számlájára. Át tudná küldeni az adatokat?

Pierce: Természetesen. Találkozzunk a Fresco'sban a tengerparton! Az este hét megfelel magának?

Rian: Erre nem fog sor kerülni. Kérem a banki adatokat!

Pierce: Jobban szeretném, ha személyesen kerülné sor a tranzakcióra.

Rákeresek a Fresco'sra. Ötcsillagos étterem. Romantikázásra és csábításra való hely. A legolcsóbb étel az étlapon a harmincöt dolláros csirkemell. Nem tudom, mire megy ki a játék, de nem akarok részt venni benne. Nem nagyon. Nem olyan nagyon.

De meg kell oldanom ezt a pénzes dolgot, hogy többet ne üzengessen. Mert kezdem élvezni ezt az évődést, ami nem jó. Így hát engedek, bár nem szabadna.

Rian: Találkozzunk egy óra múlva a Montauk és a Ponquogue sarkán a Starbucksban! Viszek egy csekket.

Pierce: Ez egy randevú.

Rian: Ez egy ügylet, és le akarom végre rázni magát, szóval ne képzeljen bele semmit!

Pierce: Nemsokára találkozunk! ;)

Nem értem, hogy ez a fickó miért nyomul annyira, hogy találkozzunk, amikor még sosem voltam rendes vele. Valószínűleg szeret küzdeni.

Szeretném azt mondani, hogy semmit sem tettem meg azért, hogy jól nézzek ki, amikor sor kerül a várva várt találkozóra Pierce-szel, de ez hazugság lenne. Viszont nem erőltettem meg magam annyira. Hosszú ujjú blúzt választottam a farmeremhez, a sminkem pedig kimerült a szempillaspirálban és egy kevés szájfényben. Lapos talpú cipőt vettem, a hajamat pedig copfba fogtam, hogy ne tűnjön úgy, mintha érdekelne, hogy mit gondol a külsőmről.

Az ajánlataival és a csekkfüzetemmel felszerelve megyek, illetve van egy homályos tervem, hogy hogyan faraghatnék le egy kicsit az árból a szexista megjegyzésért. Az a célom, hogy üzleti tárgyalásként kerüljön sor erre az egészre, és értse meg, hogy ez nem randi. Bár tizenöt perccel korábban érkezem, de ő megelőzött. Seggfej.

Egy kényelmes fotelben ül, a kezében egy nagy adag valamit szorongatva. Ezúttal nem öltönyt visel. Koptatott farmer és póló van rajta, amin egy hot-dog látható. Nem hittem volna, hogy ez lehetséges, de ugyanolyan jól néz ki farmerben, mint öltönyben – ha nem jobban.

Ez szörnyen tisztességtelen. Főleg, hogy minden lányos porcikám ennek megfelelően reagál. Ami nem jó. Nem feledkezhetek meg arról, hogy egy dögös pasi mindig rossz döntés.

Felemeli a tekintetét a kezében tartott telefonjáról, amikor csilingel a csengő az ajtó fölött. Leteszi a kávéját a kisasztalra, és a vele szembeni üres fotel felé int, amikor feláll. Miért kell ilyen szépnek lennie a mosolyának?

– Korán jött. – Úgy hangzik a szából, mintha panaszkodnék.

Pierce szélesebb mosolyra derül. Nagyon teltek az ajkai, a fogsora pedig szinte vakítóan fehér, egyenes és tökéletes. – Ahogy maga is.

Leroskadok a vele szemben lévő székre, és rögtön előveszem a csekkfüzetemet. – Akkor beszéljük meg az ajánlatokat!

Nem vesz tudomást arról, hogy megpróbálok rögtön a tárgyra térni. – Mit hozhatok inni?

– Nem vagyok szomjas. De azért köszönöm, hogy felajánlotta. – Valamennyire udvariasnak kellene lennem, figyelembe véve, hogy ki akarok alkudni némi kedvezményt.

Várom, hogy leüljön, de állva marad. Ez azt jelenti, hogy egy vonalban van a szemem az ágyékával: nehéz megállni, hogy ne kalandozzon el oda a tekintetem. Különösen akkor, amikor zsebre dugja a kezét. Végül megadóan a szemébe nézek: derűs a tekintete. – Lefogadom, hogy karamelles macchiátót szokott inni.

Felvonom a szemöldökömet. Lehet, hogy tényleg zakkant, aki titokban másokat követ. – Honnan...

– A bevásárlókocsija tele volt cukorral. Csak ráhibáztam. Változtat valamit, vagy maradjon a szokásos? – A barista felé lép.

– Nem hívhat meg kávéra. Már így is tartozom magának. Nem akarok még több pénzzel tartozni.

– Tulajdonképpen a testvére tartozik. Én csak szerencsés vagyok, hogy magával kell intéznem a dolgokat. – Nem tudom eldönteni, hogy most gúnyolódik-e vagy sem, hiszen eddig nem sok öröme lehetett benne.

Kikászálódok a fotelból, majd minden kecsesség nélkül elsurranok mellette, hogy én érjek oda először a pulthoz. Rendelek, és megpróbálom elővarázsolni az appomat,

de Pierce keze megkerül, és lehúzza az övét. Vonakodva *köszönömöt* motyogok neki, és várom a macchiatót, amit nem állt szándékomban megvenni, de már nagyon szeretnék meginni – még akkor is, ha Pierce fizette.

Mellettem áll, miközben várok. – Jól néz ki – mondja fesztelen társalgási stílusban.

Felé pillantok. – Köszönöm.

– Mit csinál ezután?

Valószínűleg hazamegyek maszturbálni, és közben a csinos pofidra gondolok majd. – Dolgoznom kell.

– Otthonról szokott?

– Néha igen. – Nem szeretem, ha magamról kérdeznek, részben azért, mert a családom története távolról sem idilli. Többek között ezért is vannak gondjaim a randizással. Az egész „ismerjük meg egymást” rész problematikus. A legtöbben könnyen válaszolnak a családról, munkáról szóló banális kérdésekre – én nem.

– Maga aztán imád fecsegni, ugye? – kérdezi Pierce még mindig fanyar mosollyal.

– Néha igen. – A baristától megkapom a kávémat, majd követem Pierce-t az asztalhoz, amit foglalt nekünk. Feltűnik, hogy a sarokba dugtak el bennünket.

– Pedig a múlt héten, az ételmisszerűzetben igencsak volt miről beszélnie.

– Nos, maga vádaskodott, szexista megjegyzéseket tett, amiket nem hagyhattam szó nélkül, ezzel pedig rá is térhetünk arra, amiért itt vagyunk. – Így visszakanyarodva az eredeti témához, előveszem a csekkfüzetemet és az ajánlatokat. – Hajlandó vagyok megírni egy csekket a kereskedés ajánlata alapján, de húsz százalékot vonjunk le, mivel tárgyiasított engem.

– Maga értékesítő vagy ilyesmi?

– Vagy ilyesmi, bár ennek semmi köze ahhoz, hogy maga szexista, és hogy a testvérem nekiment a kocsjának. Az ajánlata 3122 dollárról szól. A húszszázalékos engedménnyel durván 2500 dollár lesz a vége.

A kávéját kortyolgatja – vagy bármi is legyen az, amit iszik –, és a csésze pereme fölül figyel engem. – Ha ön szerint ez így tisztességes, akkor meg is írhatja a csekket a 2500 dollárról.

El sem hiszem, hogy hogy még csak nem is vitatja a hús százalékot. Vagy hogy ez ilyen könnyű.

– Egy feltétellel – teszi hozzá.

Hát persze. Leteszem a tollat. – És mi lenne az?

– Ha hajlandó eljönni velem valahová.

Felvonom a szemöldökömet. Biztos, hogy nem ez az ideillő arckifejezés.

Folytonos vigyora még szélesebb lesz, a szeme pedig szó szerint felragyog, amikor pontosítja: – Egy randira.

– Nem.

– Miért nem?

– Mert.

– Mert miért?

Mert eszméletlen jól nézel ki, vonzónak talállak, így pontosan az a fajta fickó vagy, akivel semmiképp sem szabad randiznom. – Nem értem, hogy miért akarna velem bárhová is elmenni. Nem voltam különösen barátságos, de még kedves sem magával, és nem is bátorítottam.

Előrehajol, mintha egy titkot készülné megosztani velem: – Vonzónak találom, és tetszik, hogy pimasz, nem pedig könnyű préda. Szeretem a kihívást is.

– Találkozzatok valakivel. – Ez még nem is akkora hazugság, hiszen ezen a héten randim van Terryvel.

- Ó! – Pierce mosolya eltűnik, és hátradől a fotelében.
- Korábban miért nem mondta?
- Még friss a dolog, és amúgy sem éreztem, hogy magyarázattal tartoztam volna magának. – Nem tudom, miért érzem most úgy, hogy mégis.
- Csak egymással találkoznak?
- Nem szoktam párhuzamosan több emberrel is találkozgatni.
- Miért nem?
- Mert nem. – Ez a fickó annyira kitartó, hogy az már ijesztő.
- Oké, rendben. Tetszik, hogy nem akarja megosztani a figyelmét. Én sem szeretem, így ha a jelenlegi fickóval mégsem működik a dolog, akkor majd találkozhatunk.
- Ezt úgy veszem, hogy elfogadja a hús százalékos hímsoviniszta engedményt, így kitöltöm a csekket. – Miből gondolja, hogy nem fog működni?
- Vállat von, és közénk mutat: – Mert közöttünk megvan a vonzalom, és kétlem, hogy ezt sokáig figyelmen kívül tudná hagyni.
- Hát, meglep, hogy ekkora egóval egyáltalán be tud jönni az ajtón. – Odaadom a csekket, és a legkedvesebb mosolyomat villantom rá. – Hozzáadtam még négy dollár hetvenet a kávéért.
- A vonzalmat illetően igaza lehet, de ki van zárva, hogy bármikor is randiznék vele. Annak katasztrofális következményei lennének.